

Ellie en Nellie en het Junior Songfestival

Rindert Kromhout

'Zus, kijk daar eens!' zegt Ellie.

'Waar?' vraagt Nellie.

'Daar op dat raam.'

'Een songfestival met een Grote Prijs!' zegt Nellie. 'We gaan meedoen, zus. Ik wil die prijs winnen.'

'Ik ook,' zegt Ellie.

'Wat zou het voor prijs zijn?'

'Kan me niet schelen, ik móét hem gewoon hebben.'

'Misschien is het wel duizend euro, daar kunnen we heel wat snoep van kopen.'

Ze gaan meteen naar huis, om in hun kamer te oefenen.

Ellie en Nellie zijn een tweeling, twee lieve blonde meisjes met roze jurkjes aan en strikken in hun haar. Tenminste, soms zijn ze lief, vooral als er grote mensen in de buurt zijn, maar op andere momenten...

'Wat voor liedje gaan we zingen?' vraagt Nellie.

'Een zielig liedje, over een hondje dat doodgaat, of zo. Dat vinden grote mensen leuk.'

Daar moet Nellie even over nadenken. 'Ja!' roept ze uit. 'Ik weet al een liedje, ik heb het zelf verzonnen. Hoor maar.'

*Er was eens een hondje
Dat viel in een sloot
Toen is het verdronken
En nou is het dood*

*Dood, dood, het hondje is dood
Ons verdriet is zo groot, zo gróóóót.*

'Zus,' zegt Ellie, 'ik moet er gewoon van huilen, zo prachtig vind ik het. Zing nog maar een keer, dan doe ik mee.'

Ze oefenen twee keer en vallen elkaar in de armen, zo blij zijn ze met hun liedje. 'Ik kan gewoon niet wachten tot het songfestival gaat beginnen,' zegt Nellie.

'Ik vind het wel zielig voor de andere kinderen,' zegt Ellie.

'Hoezo?'

'Niemand kan zo goed zingen als wij, en die stomme kinderen uit onze buurt al helemaal niet. Die prijs is voor ons.'

'Moet je kijken wie er nog meer meedoen, zus,' zegt Nellie.

'Hier, het staat op mijn telefoon.'

'Aha, dat is mooi om te weten...,' zegt Ellie en ze geeft haar zus een vette knipoog die niet veel goeds belooft.

Twee dagen later is het buurthuis versierd en zit de zaal vol kinderen en grote mensen die komen luisteren naar het Junior Songfestival.

Er is een podium voor de zangers en zangeressen en in een hoekje van de zaal zit de jury achter een tafel.

Gertjan, een blonde jongen van negen jaar, is de eerste die zal zingen. Hij staat achter het toneel te wachten tot hij mag beginnen. Ellie en Nellie komen bij hem staan, verder is er hier niemand te zien.

'Zo,' zegt Ellie, 'dus jij gaat een liedje zingen.'

'Ja,' zegt Gertjan. 'Hoezo?'

'Dat vinden wij niet zo fijn,' zegt Nellie. Ze klinkt dreigend.

'Jammer dan,' zegt Gertjan. Maar zijn stem bibbert een beetje, hij kent die tweeling langer dan vandaag.

En ja, daar gebeurt het al! Ellies handen worden klauwen, Nellies tanden groeien groot en gevaarlijk uit haar mond. Dit zijn geen lieve meisjes meer, dit zijn twee monsters. Dit is de verschrikkelijke tweeling Ellie en Nellie, waar zoveel kinderen bang voor zijn.

'Als je het maar uit je hoofd laat om te winnen,' zegt Ellie. Ze knijpt Gertjan hard in zijn arm.

'Wij weten waar je woont,' zegt Nellie. 'Als jij die prijs inpikt, komen we naar je huis om hem af te pakken. Heb je dat goed begrepen?' Gertjan zegt niks terug, er staan zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd.

Doodsbang loopt hij het podium op. De muziek begint en Gertjan doet zijn mond open. Maar hij zingt niet, hij stottert. Zijn stem trilt en beeft en piept en hij begint te snikken. Vanuit zijn ooghoek ziet hij Ellie en Nellie die met vuurspuwende ogen aan de zijkant staan.

Het publiek begint te fluiten en 'Boe!' te roepen en 'Schiet eens op met je liedje!'

Maar Gertjan zingt niet. Huilend rent hij weg.

'Volgende keer beter, jongen,' zegt de jury.

De tweede die zal zingen is Marie-Louise, maar als zij aan de beurt is, blijft het podium leeg.

'Marie-Louise kan helaas niet op tijd hier zijn,' zegt de jury tegen de zaal. 'De auto van haar vader is stuk. Jammer voor Marie-Louise, maar wie te laat komt mag niet meedoen. Zo zijn de regels nu eenmaal.'

Ellie stoot Nellie aan. 'Heb je alle vier de banden van die auto lekgeprikt?'

Nellie knikt tevreden en laat haar zus een schroevendraaier met scherpe punten zien.

'Goed van je.'

De derde die mag zingen is Akkie, een meisje met zwarte krullen en een glimmend broekpak. Ze heeft een papier bij zich waarop de woorden van haar liedje staan, want die kan ze nooit onthouden, vertelt ze. De jury vindt het goed.

Akkie buigt diep. Haar vader en moeder en opa en oma zitten in de zaal en die klappen allemaal hard.

'Lola heeft twee papa's,' begint ze, 'en dat is heel gewoon... En, eh...' Ze kijkt op haar papier om te zien hoe het ook alweer verdergaat. Haar ogen worden groot en ze stopt met zingen. 'Maar dit is mijn liedje niet!' roept ze uit. 'Dit is het verkeerde papier. Nu weet ik niet meer hoe mijn liedje gaat.'

Met gebogen hoofd loopt ze het podium af. Haar oma rent naar voren om haar te troosten.

'Volgende!' roept de jury.

Ellie grijnst en verfrommelt een vel papier dat ze achter haar rug verstopt hield.

En zo gaat het door, het ene na het andere optreden mislukt. Ellie en Nellie hebben het reuze naar hun zin.

En eindelijk zijn ze zelf aan de beurt. Ze zien er nu weer uit als schattige blonde meisjes en stappen hand in hand het podium op.

En och, wat zijn ze goed. 'Dood, dood, het hondje is dood...' zingen ze met een snik in hun stem. Hun lied gaat geweldig, precies zoals ze het thuis hebben geoefend. Hartverscheurend mooi vinden ze het zelf.

Gek genoeg wordt er na afloop niet heel hard geklapt, maar daar trekken ze zich niks van aan. Ze buigen keer op keer, tot iemand van de jury hen van het podium duwt.

'Ziezo, we hebben gewonnen, dat is wel zeker,' zegt Ellie, 'volgens mij komt er nu niemand meer. Kom maar op met die prijs. Kopen we ook snoep voor papa en mama?'

'Alleen als we geld over hebben, eerst moeten we aan onszelf denken. Het is ónze prijs.'

'Dat is waar.'

Op dat moment klinkt de stem van de juryvoorzitter: 'En dan komt nu de laatste kandidaat, de jongste van alle deelnemers. Applaus voor de kleine Youssef!'

Een kleuter van een jaar of vier met stekeltjeshaar komt het podium op.

'Wat moet die baby daar?' fluistert Ellie.

'Hij is zeker zijn luier kwijt,' zegt Nellie.

Maar Youssef is zijn luier niet kwijt, hij gaat een liedje zingen.

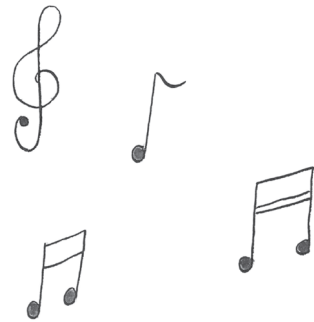
'Er zou toch niemand meer komen?' zegt Ellie. 'Stond de naam van dat joch niet op je telefoon?'

'Volgens mij niet,' zegt Nellie, 'ik weet het niet meer.'

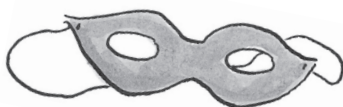
Met grote, wijde ogen kijkt Youssef de zaal in. Dan begint hij te zingen.

Vrede op Aarde

*De mensen moeten heel het jaar
allemaal lief zijn voor elkaar
en er mag nooit meer oorlog zijn
dan wordt het in de wereld fijn
Vrede op A-haaar-duhhh!*

Zijn stem klinkt als een vogel die blij is in de lente en ieder woord dat hij zingt is goed te verstaan. Het publiek is dan ook muisstil. Een paar grote mensen vegen hun ogen droog met een zakdoek. Ellie en Nellie vinden het een stomvervelend liedje. Ze geeuwen luidkeels, maar er is niemand die op hen let.

'Vrede op A-haar-duhh!' zingt Youssef nog een laatste keer.

De muziek stopt, het lied is uit.

Het publiek juicht en fluit en stampt met zijn voeten. 'Bravo! Bravissimo! Wat een stem heeft die kleine man!'

Youssef deelt kushandjes uit. Ellie en Nellie ergeren zich dood.

'Niks bravo, het klonk hartstikke vals,' gromt Nellie.

'Volgens mij was het playback,' zegt Ellie. 'Dat joch zong niet echt en dat heeft de jury heus wel gemerkt. Let maar op.'

De jury gaat vergaderen en iedereen moet lang wachten. Ellie en Nellie blazen bellen van kauwgom en plakken die in het haar van Akkie, die met haar gezicht in haar handen bij haar oma op schoot zit. Oma merkt het niet.

Er gaat een belletje, iedereen moet weer op zijn stoel gaan zitten.

De juryvoorzitter komt naar voren, een lange dunne vrouw met een bril op en met een vriendelijke glimlach. De zaal zit in spanning, Ellie en Nellie trekken hun jurkjes recht voor als ze zo naar voren moeten komen om de prijs in ontvangst te nemen. 'Lieve kinderen,' zegt de juryvoorzitter, 'wat heeft iedereen zijn best gedaan. Jullie waren allemaal bijna even goed. Helaas kan er maar één die prachtige prijs winnen. En de winnaar is...' Ze blijft even stil om het spannend te maken en zegt dan met plechtige stem: 'Youssef!'

'Hoera! Hoera!' gilt de zaal.

'WAT KRIJGEN WE NOU? YOUSSEF???' Ellie en Nellie zijn woedend. Ze ontploffen bijna, zo kwaad zijn ze. Maar ze durven niet weer in monsters te veranderen om Youssef een

pak rammel te geven, er zijn te veel grote mensen in de buurt. 'Hoe kan het nou dat die peuter heeft gewonnen, dat is gewoon belachelijk,' zegt Ellie. 'Dat kind poept nog in zijn broek, wij waren véél beter.'

Onder luid applaus krijgt Youssef een grote zilveren beker in zijn handjes gedrukt. Iedereen maakt foto's van hem.

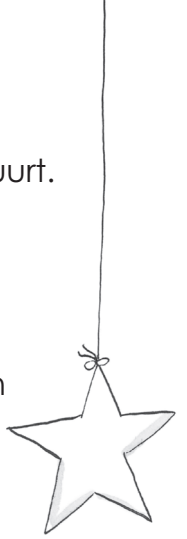
'Wat een stom gedoe,' zegt Nellie. 'Dit is een baby-songfestival.'

'Vind ik ook en daar zijn wij veel te goed en te oud voor,' zegt Ellie. 'Als ik dat van tevoren had geweten, had ik hier nooit aan meegedaan.'

'Ik ook niet,' zegt Nellie. 'Ze zijn gewoon jaloers op ons prachtige lied, daarom hebben we niet gewonnen. Wat zielig voor ons! Kom, zus, ik heb er genoeg van. We gaan naar huis, en dan gaan we later meedoen aan het échte Eurovisie Songfestival. Dat is veel leuker.'

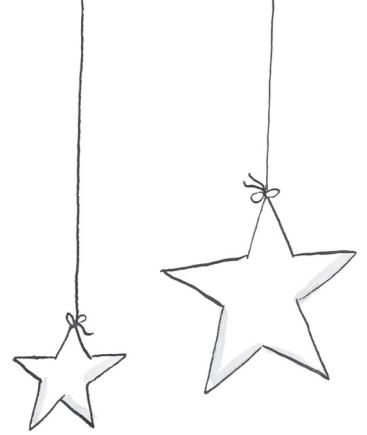
'Jaah, doen we,' zegt Ellie. 'En dat gaan we wél winnen en dan krijgen we een heleboel prijzen en worden we beroemd.' 'Dat denk ik ook, zus. En dan wil iedereen onze handtekening.'

'O, zus, ik kan gewoon niet wachten tot we wereldberoemd zijn.'

Morris en Grommel

Jette Schröder

‘Hoe was het op school?’ vraagt oma.

Morris haalt zijn schouders op. ‘Gaat wel.’

‘Gaat wel?’ vraagt oma door. ‘Dat klinkt niet heel leuk.’ Ze zet een schaal koekjes op de keukentafel.

‘Iedereen in de klas praat over de Klassenshow,’ zegt Morris.

‘Terwijl ik daar helemaal geen zin in heb. Het is al over twee weken. Dan mag iedereen uit de klas een optreden doen in de gymzaal. Bijna alle kinderen uit de klas gaan optreden.

Alleen ik niet. Het lijkt me vreselijk om op dat podium te staan. Iedereen die naar je kijkt...’ Er loopt een rilling over zijn rug.

‘Dat geeft toch niet?’ zegt oma. ‘Het is toch zeker niet verplicht?’

‘Nee,’ mompelt Morris. Hij pakt een koekje van de schaal en neemt een hap.

Oma knikt begrijpend. ‘Maar ik snap het wel. Als alle anderen wel meedoen, dan

heb je het gevoel dat je er niet bij hoort.’

Morris knikt somber. Hij hoort er inderdaad niet bij. Maar dat komt niet alleen door de Klassenshow...

Het komt door Jesper. Dat is de grootste pestkop uit de klas.

Hij maakt vaak flauwe grappen over Morris. Over zijn sproeten, over zijn wangen die zo snel rood worden...

In zijn hoofd heeft Morris altijd een antwoord paraat. Een net zo flauwe grap, of een stekelige opmerking. Maar op de een

of andere manier lukt het hem nooit om ze uit te spreken. Als Jesper zo gemeen naar hem kijkt, dan is het net of er geen geluid meer uit zijn mond komt.

Jesper is de enige uit de klas die hem pest. Maar bijna de hele klas lacht om zijn gemene opmerkingen. En dat is eigenlijk net zo erg.

Morris weet wel hoe het komt. De andere kinderen zijn bang voor Jesper. Ze zijn bang dat hij hen ook gaat pesten. Daarom lachen ze maar met hem mee.

'Kom,' zegt oma. 'Ik moet je iets leuks laten zien. Ik heb nieuwe spulletjes gekocht. Daar knap je vast van op.'

Morris loopt achter zijn oma aan naar de grote werkkamer. De houten tafel ligt propvol lapjes stof, stukjes lint, knopen, scharen, spelden... Er staat een grote naaimachine, en ook nog een kleintje.

Voor het raam, op de vensterbank, staat een hele verzameling poppen in allerlei soorten en maten. Grappige clowntjes, harlekijntjes, sjieke poppen met ouderwetse kleren... De meeste heeft oma gemaakt, maar een paar zijn van Morris. Hij wordt er steeds beter in. Oma leert hem iedere week weer nieuwe dingen.

'Kijk,' zegt oma. Ze pakt een linnen tasje uit een hoek en haalt er een pluizige, oranje lap stof uit. 'Dit leek me echt iets voor jou. Voor je handpop!'

Morris pakt de lap stof aan. Zijn ogen beginnen te glimmen.

'Deze stof is perfect voor mijn monstertje!'

De pluizige stof past precies bij het ontwerp dat hij gemaakt

heeft. Vlug legt hij de lap naast zijn tekening, die al klaarligt naast de kleine naaimachine.

‘Dat dacht ik al,’ zegt oma trots. ‘Als je wil, kun je dit weekend ook weer komen. Dan krijg je die pop vast snel af!’

Het is zondagmiddag. Morris zet de naaimachine uit. Eindelijk, zijn handpop is af! Hij is nog leuker geworden dan op zijn tekening. Een gek, pluizig monster, met grote ogen en dikke wenkbrauwen.

Morris steekt zijn hand in de pop. Plotseling krijgt hij een warm gevoel vanbinnen.

‘Hallo,’ zegt hij met een schelle stem. ‘Ik ben Grommel.’

Morris schrikt er haast van. De woorden rollen uit zijn mond voor hij erover na kan denken. Het is net of het vanzelf gaat!

‘Is hij af?’ vraagt oma, die opkijkt van haar eigen naaimachine. ‘Hij ziet er leuk uit.’

‘Leuk?!’ roept de schelle stem beledigd. ‘Alleen maar *leuk*? Ik zie er *super* uit. **Super-duper!**’

Oma kijkt Morris verbaasd aan. ‘Ik geloof dat jij best kan meedoen met die Klassenshow. Samen met Grommel!’

Die avond ligt Morris in bed. Grommel ligt op zijn nachtkastje. Morris doet het lampje aan. Hij pakt Grommel en steekt zijn hand erin. Opnieuw heeft hij het vreemde gevoel. Alsof Grommel echt bij hem hoort. Alsof hij Grommel ís!

‘Kun je niet slapen?’ klinkt Grommels schelle stem. ‘Dan moet je je ogen dichtdoen. **HA, HA!** Zal ik ze even voor je dichtslaan? **HA, HA!**’

Morris grinnikt om zijn eigen grap.

Hij denkt weer aan wat oma zei. Over optreden in de Klassenshow. Zelf is hij daar te verlegen voor. Maar Grommel? Die durft alles!

Het is de dag van de show. De gymzaal is mooi versierd. Er is een groot podium en er staan bankjes voor het publiek. Veel kinderen hebben al opgetreden. Aisha en Shakina hebben gedanst, Jesper en Bas hebben judo-grepen voorgedaan en Kim heeft op haar viool gespeeld. Er was ook een toneelstukje en een paar meisjes zongen samen een liedje. Bijna de hele klas is al geweest. Behalve Morris...

‘Er is nog één optreden,’ zegt juf Anita tegen de klas. ‘En dat is vast een verrassing voor jullie. Want dat was het voor mij ook! Hier is... Morris!’

Morris loopt het podium op. Het wordt doodstil in de zaal. De kinderen uit de klas klappen niet eens. Zó verbaasd zijn ze.

Morris? Op het toneel? En wat is dat voor rare pop?

‘Ik ben Grommel,’ zegt Morris met de schelle stem van zijn handpop.

‘Ja hoor,’ roept Jesper uit het publiek. ‘Wat kinderachtig! We zijn toch geen kleuters?’

‘Hoor ik daar een visstick praten?’ Morris beweegt zijn vingers, en de wenkbrauwen van Grommel wippen grappig op en neer.

De klas barst in lachen uit.

Jesper wordt vuurrood. ‘Grappig, maar niet heus.’

‘Poep aan je neus,’ roept Grommel terug.

Weer lachen de kinderen zich rot.

‘Ik ben dus Grommel!’ Zijn schelle stem schalt weer door de zaal. ‘En vandaag vertel ik jullie moppen.’

Het is heel gek. De klas kijkt niet meer naar Morris. Ze kijken naar Grommel, het grappige oranje monstertje.

‘Wat is groen en rijdt op de weg?’ roept Grommel. ‘Een Bromkommer! **HA, HA!**’ Grommel gooit zijn hoofd naar achteren en brult van het lachen.

Alle kinderen gieren het weer uit. Niet om de mop zelf, maar om Grommel en zijn gekke stem.

‘Wat is groen en het plaagt je steeds?’ Grommel kijkt even veelbetekenend naar Jesper.

‘Een dop-ettertje! **HA, HA!**’

De klas begint weer te lachen. Morris en Grommel zijn de sterren van de show. Dat is wel duidelijk!

En Jesper? Die zit mokkend in het publiek... Net goed!

